
B. Rezolucja Rady Politycznej Konfederacji Polski
Niepodległej ogłoszona 22 stycznia 1980r. w
Warszawie.

Historyczne losy narodu polskiego spowodowały, że blisko 20% Polaków żyje poza granicami Ojczyzny. Wielomilionowej Polonii i Emigracji przypadły do wypełnienia ważne zadania narodowe. W warunkach uszczelnienia Polski od radzieckiej dominacji, dyktatorskiej władzy PZPR, ograniczenia praw obywatelskich i pozbawiania narodu prawa do samostanowienia - obowiązki, które wypełniają środowiska polskie na obczyźnie, zwłaszcza w demokratycznych krajach zachodnich, są bardzo poważne.

Funkcje i zadania oraz formy działania polskiej emigracji politycznej ukształtowały się wyraźnie

już w XIX wieku, zwłaszcza w okresie Wielkiej Emigracji po Powstaniu Listopadowym. Do tej tradycji nawiązała współczesna Emigracja polska. Uformowała się ona po klęsce wrześniowej 1939 roku, gdy ziemie polskie zostały opanowane zbrojnie przez Niemcy i Związek Radziecki. Zdrada mocarstw zachodnich w Jaltcie, oddanie ziem polskich do radzieckiej strefy wpływów, utworzenie satelickiej PRL rządzonej przez zarządzie radzieckiego władstwa - PZPR, stworzyły nową, bardzo trudną sytuację polityczną. Wychodźstwo polskie udźwignęło jednak historyczny ciężar odpowiedzialności, od czterdziestu lat nieprzerwanie broniąc prawa Polski do nieskrępowanego bytu narodowego, do wolności i niepodległości. Obecnie, gdy rozwijają się i krzepną polskie ruchy demokratyczne, wolnościowe i niepodległościowe w kraju - wielkie zadania i wielka odpowiedzialność Emigracji polskiej zyskały nowy wymiar.

Rada Polityczna Konfederacji Polski Niepodległej obradująca w przeddzień 117 rocznicy Powstania Styczniowego, pouczona trudnych nauk i doświadczeń tamtego czasu i świadoma skomplikowanych uwarunkowań współczesności stwierdza, że:

1. Współczesna Emigracja polska należyście wypełniała swe zadanie, nieustannie broniąc prawa Polski do niepodległości państwowej i samostanowienia o swoim losie, nawet w najczarniejszych latach, gdy zanikały wszelkie nadzieje. Działania Polaków na obczyźnie wówczas, gdy musiał milczeć kraj, nie pozwoliły światu zapomnieć, że Polska też ma prawo do nieskrępowanego bytu.
2. Historyczną zasługą Emigracji polskiej jest ocalenie i przechowanie prawnej ciągłości Rzeczypospolitej. Wagi tego dokonania nie można przeceniać. Wszyscy Polacy i wszystkie polskie ugrupowania polityczne w kraju i na obczyźnie powinny uświadomić sobie, że zachowanie prawnej ciągłości Rzeczypospolitej jest jednym z najważniejszych czynników w naszej walce o niepodległość. Najświętszym obowiązkiem całej Emigracji jest przeniesienie ciągłości prawnej państwa aż do chwili, gdy społeczeństwo polskie postanowi swobodnie o kształcie własnej państwowości.

3. Aktualnie najważniejszym politycznym zadaniem Emigracji pozostaje nieustępliwa i konsekwentna walka przeciwko zależności Polski od ZSRR, o odzyskanie wolności i odrodzenie niepodległego, demokratycznego i sprawiedliwego państwa. Emigracja polska, która przez czterdzieści lat nie wyrażała zgody na to, by kwestię polską rozwiązać na drodze czy to ograniczonej demokratyzacji systemu, bądź zwiększenia autonomii w ramach obozu radzieckiego, przy zachowaniu dyktatury PZPR i dominacji ZSRR - tym bardziej dzisiaj, gdy kraj budzi się ku wolności - stanowczo i konsekwentnie powinna występować przeciwko wszelkim programom i projektom finlandyzacji czy tzw. naprawy PRL, będącymi w istocie usankcjonowaniem zależności Polski i Polaków od imperializmu rosyjskiego i komunistycznej dyktatury.
4. Szczególnie ważnym zadaniem Emigracji jest organizowanie wszelkiej pomocy dla walczącego kraju i działających ugrupowań niepodległościowych. Konieczna - w naszych trudnych warunkach - jest pomoc moralna, polityczna, materialna, propagandowa i organizatorska we wszelkich zakresach. Polacy na obczyźnie pomoc taką organizują, za co wyrażamy im najwyższą wdzięczność. Wysiłki te należy jednak kontynuować i powiększać. Emigracja powinna utworzyć silniejsze niż dotychczas instrumenty nacisku na opinię publiczną świata i krajów zamieszkania, na polityków, rządy, prasę, organizacje polityczne, społeczne i zawodowe. Pomoc bezpośrednia dla kraju powinna być systematycznie powiększana. Wokół tych zadań, owiane duchem miłości Ojczyzny, winny bratersko połączyć się wszystkie, często przeciwstawne w swych poglądach emigracyjne ugrupowania polskie.
5. Ośrodek dyspozycyjny spraw polskich i działań niepodległościowych znajduje się w kraju. Tylko tutaj, w Polsce, można ostatecznie rozstrzygać o polskich problemach i o polskich czynach. W miarę przejmowania przez społeczeństwo czynnej odpowiedzialności za losy Polski i rozwoju zorganizowanych formacji niepodległościowych, wpływ krajowych ośrodków dyspozycyjnych na formy i kierunki działania Emigracji będzie się powiększał.

Działania podejmowane przez Polaków na obczyźnie muszą jednak zachowywać w niezbędnym zakresie autonomiczny charakter, bo wynikają one z własnej odpowiedzialności Emigracji przed narodem i historią.

RADA POLITYCZNA
KPN

ANEXS 1-do Rezolucji Rady Politycznej KPN z 22.01.80.

Z niepokojem obserwujemy, że niektóre ugrupowania polityczne niepodległościowej Emigracji, zwłaszcza Polska Partia Socjalistyczna w Wielkiej Brytanii i Republice Federalnej Niemiec, a także niektóre środki masowego przekazu w języku polskim, zwłaszcza "Dziennik Polski" w Londynie, "Nowy Dziennik" w Nowym Jorku oraz sekcja polska Radia "Wolna Europa" - zajęły postawę negatywną wobec formacji jednoznacznie i konsekwentnie niepodległościowej w kraju, zaś w szczególności wobec Konfederacji Polski Niepodległej.

Postawa ta charakteryzuje się wystąpieniami kierowanymi bezpośrednio lub pośrednio przeciwko KPN i jej działaniom, utrudnianiem bądź uniemożliwianiem udzielania pomocy materialnej dla KPN ze strony Emigracji, uczestniczenie w kumpanii plotek i oszczerstw, przy czym obejmuje ona także, zapewne nieświadomie, insynuacje przeciwko KPN fabrykowane przez służby bezpieczeństwa PRL i ZSRR.

Szczególnie przykre jest cenzurowanie informacji w taki sposób, aby wstrzymać bądź ograniczyć publikację informacji o KPN - w tym nawet informacji o represjach stosowanych przez władze PRL wobec członków KPN; postępowanie takie, typowe zwłaszcza dla polskiej rozgłośni Radia "Wolna Europa", stanowi rzeczywistą zachętę dla organów bezpieczeństwa, aby bezkarnie zatrzymywały, więziły i represjonowały działaczy KPN.

Zachowanie się części Emigracji niepodległościowej, która coraz wyraźniej występuje przeciwko głównej formacji niepodległościowej w kraju, jaką jest Konfederacja Polski Niepodległej, budzi niepokój. Niezrozumiałe jest, dlaczego niektóre ośrodki Emigracji niepodległościowej, tak bezkompromisowo występujące o wolność dla Polski na Zachodzie, równocześnie

popierają te ugrupowania w kraju, które głoszą program naprawy PRL, rezygnując z działań na rzecz niepodległości, ponieważ uważają odzyskanie niepodległości Polski za nierealne, czy też słędne lub nieskończyste.

Apelujemy do tych ugrupowań Emigracji niepodległościowej, aby poddała analizie swoją postawę oraz zakres i źródła informacji, z których ich stosunek do formacji niepodległościowej w kraju wynikał.

Wszyscy ponosimy za swoje działania odpowiedzialność przed narodem i historią. Byłoby rzeczą pożałowania godną, gdyby ugrupowania i działacze, którzy przez wiele lat działali na rzecz niepodległości, w tym właśnie w czasie, w którym odzyskanie jej przez Polskę zaczyna stać się realne - pozostawali niepodległościowcami jedynie w słowach, w czynach występując przeciw niepodległościowej formacji w kraju. Takiego postępowania ani naród, ani historia nikomu nie wybaczy.

RADA POLITYCZNA
KPH

ANEXS 2 - do Rezolucji Rady Politycznej z 22.01.80r.

Jak wiadomo ugrupowania niepodległościowe, skupione od marca 1977r. w Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela, pominięte zostały przy udzielaniu pomocy przez ośrodek niepodległościowy w Londynie. Światowy Zjazd Jedności z Walczącym Krajem, obradujący we wrześniu 1979r. w Londynie, postanowił jednak, że pomoc organizowana przez specjalnie w tym celu powołany Komitet udzielona zostanie przede wszystkim ugrupowaniom działającym w kraju na rzecz niepodległości. Od tego czasu upłynęło już blisko pięć miesięcy, lecz zarówno Konfederacja Polski Niepodległej, jak i Fundusz Praw Człowieka nie otrzymały ze strony komitetu londyńskiego najmniejszej pomocy. Dzieje się tak w warunkach, gdy ugrupowania polityczne, głoszące program naprawy PRL i nie ukrywające, że nie podejmuje działań na rzecz niepodległości - dysponuje bardzo poważnymi kwotami, zebranymi wśród Polonii przez londyński ośrodek niepodległościowy, przy czym fundusze te wykorzystywane są m.in. do rozbijania jedności opozycji demokratycznej w PRL i do roboty antynepodległościowej, w tym akcji oszczerczych i innych wy-

mierzonych przeciwko Konfederacji Polaki Niepodleg-
łej.

Ubolewania godny ^{jest} fakt, że po trzech latach organi-
zowania pomocy materialnej dla kraju przez ośrodek
londyński - pomoc ta jeszcze nie nadeszła dla opozyc-
ji niepodległościowej, nie jest znana polskiej opinii
publicznej, ani podstawowej masie ofiarodawców pomocy
dla kraju. Dalsze kontynuowanie takiej polityki
przez komitet londyński doprowadzić musi tylko do
jednego skutku: do ujawnienia przed polską opinią
publiczną całej sprawy i do wezwania Polaków na ob-
czyjnie, aby organizowali pomoc dla niepodległości-
wych działań w kraju z pominięciem komitetu londyń-
skiego.

RADA POLITYCZNA
KPN